

Sík Sándor

A TIZENKÉTCSILLAGÚ KORONA

PITYPANG

Hadd utánzom a régi mestert,
Ki mikor oltárképet festett,
Mint szolgát vagy közkatonát
Odacsempészte önmagát.

Én is, hogy elérékenyedve
Fonom rá faragott fejedre
E kusza vadvirágfüzért,
Hadd ejtek egy szót magamért.

Bizony nem voltam hajdanában
Nagyon beszédes az imában.
Többet beszélt hozzám az Úr,
Mint hozzá én, hálátlanul.

Gyerek is van (gond a szülőnek),
Hogy a szava későre jó meg,
Addig csak hallgat és hebeg.
— Isten előtt ki nem gyerek?

Gyerek én is, néma, esetlen,
Imádkozásra tehetetlen,
S néma gyereknek — odaát! —
Anyja megérti a szavát.

Én Édesanyám, te megérted
Ezt a furcsa kéz-láb beszédet,
Hogy térdedhez törleszkedem,
S öledbe fölkéredzkedem.

Ahhoz, kihez dadogni nem mer
A szavahijas férfiember,
Malaszttal teljes szent kezed
Szavak nélkül is elvezet.

Hogy hát egy ily én-fajta fonnyadt
Pitypangot is láncomba fonjak,
És ő is testvérkéivel
Oltárodon hervadjon el:

Egyet kérek: ha önfeledve
Jézuskád ringatod öledbe,
Akkor, mit szépséged sugallt,
Zümmögd el néki ezt a dalt.